

Posudek oponenta bakalářské práce – teoretická/praktická část*

Jméno a příjmení studenta	Jana Marková		
Studijní program	B 8206/Výtvarná umění		
Obor/ateliér	8206R102/Multimedia a design/ateliér Prostorová tvorba		
Forma studia	prezenční	Akad. rok 2014/15	
Název práce	Územní návrh statku Hot Hill		
Oponent práce	doc.Mgr.A. Lenka Klodová, Ph.D.		

Děkuji autorce práce za oslovení do role oponentky pro práci zabývající se fenoménem kultivace a ozvláštňení konkrétního kusu krajiny. Moje pozice v tomto oboru není jednoznačná, akademicky i volnou uměleckou tvorbou se zabývám něčím trochu jiným. Tvorba herních a krajinných prvků je pro mě logickým vyústěním studia sochařství v ateliéru Kurta Gebauera, způsobem obživy a hlavně vyplynula z přirozeného běhu života, kdy první hřiště vznikala pro instituce, do kterých docházely moje děti. Přesto že se nevěnuji tomuto tématu úplně naplno, vidím tuto problematiku jako velmi obsáhlý a inspirativní průsečík mnoha aspektů. Tyto realizace můžeme vnímat z perspektivy sochařské jako typ landartu, krajinných soch, z perspektivy komunitní jako centralizující prvek určitého místního společenství, z hlediska účelu můžeme zkoumat možná další kreativní využití ve venkovním prostředí, nová netradiční řešení.

Bakalářská práce Jany Markové sestává z velmi důkladné teoretické části a z praktické části, kterou tvoří skicy návrhů čtyř stanovišť, která by měla herně, didakticky a zážitkově doplnit agroturistickou farmu Hot Hill.

Teoretická část je podle mého názoru velmi kvalitní analýzou, která zařazuje její praktickou práci do současného rámce, ať již po stránce formální či legislativní. Myslím si, že by se tato část včetně uvedených příkladových realizací a jejich kritiky mohla stát praktickým průvodcem pro designéry a realizátory naučných a zábavních krajinných prvků. Jana si velmi trefně všímá toho, co je jí patrně i z hlediska zaměření studia nejbližší – problematického vztahu mezi předávanou informací a formou její prezentace v reálném prostředí.

Zvláště mně zaujala část o historickém vývoji české krajiny. Nejprve jsem tuto část chápala spíše jako akademický dodatek, pak mi ale svitlo:

V březnu proběhla v centru Praha v Brně přednáška gruzínského sociologa Mikheila Svanidzeho „Dětská hřiště jako politický narativ“. Přednášku jsem bohužel neviděla, ale tento způsob čtení těchto malých krajinných realizací je mi velmi blízký /viz např. situace za komunistického Československa, kdy herní prvky často byly jedním z nemnoha způsobů obživy pro později velmi uznávané sochaře jako byl Otram Zoubek nebo Eva Kmentová/ V anotaci k přednášce autor říká: „Dětská hřiště jsou zranitelnými strukturami. Náklady na jejich nahrazení jsou relativně malé a politické body poměrně vysoké - každý politik vypadá dobře, když pózuje na zbrusu novém dětském hřišti. Proto podléhají neustálým změnám a obnovám.“ Můžeme tak dětská hřiště chápat jako na politickou atmosféru rychle reagující lakmusový papírek. Jeden z takových momentů jsme zažily na vlastní kůži, když se v roce 2002 nařízením vlády zavedla povinná certifikace veřejných herních prvků. Tento poměrně

nákladný administrativní úkon se stal velkou překážkou pro volné komunitní projekty, kdy se sešlo pár tatínku a společně hřiště vytvořili. Znamenalo to pro mně symbolický konec určité vývojové etapy naší společnosti a zároveň náznak toho, co bude dál: začne dominovat požadavek kontrolovatelné bezpečnosti, který si vyžádá kus naší autonomie.

V tomto smyslu jsem pochopila, proč Jana zmiňuje vývoj krajiny, až k velmi optimistickému pohledu na současnou situaci. její navrhované realizace a celý projekt svědčí o důvěře v současný vývoj, o důvěře v osvětlenou privátní správu majetků i krajiny.

Naše sdružení Strašné dítě /3 sochařky/ má slogan: „Hřiště, zahrady a umění podle povahy krajiny, lidí a autorek“. Proto je mi nesmírně sympatický intenzivní vztah Jany k místu. Mnohé její postřehy ohledně nutnosti pracovat s pamětí, geniem loci, s vlastními vzpomínkami mi připadají velmi zralé a intenzivně prožité. Opírá se o myšlenky Christiana Norberga Schulze, který je i pro mně, společně s dalšími názory z fenomenologického proudu myšlení, to nejzajímavější, co si z teorie architektury беру.

Praktická část sestává z návrhů pěti zastavení, které jsou zároveň herní, didaktická a zážitková. Za velký klad návrhů považuji odvážné překračování hranic za to, co se „má dělat“, jako je např. práce se špiněním, určité antihumánní vtipy. Myslím si, že už i v hřištích, zvláště těch přírodního typu, se utvořil určitý romantický způsob chápání, rozplývající se nad krásou jednotlivých přírodnin, který je dobré občas otočit.

Nepovažuji praktickou část za hotový projekt, spíše je to pro mně příjemný výsledek analýz jednotlivých aspektů, které proběhly v teoretické části. Myslím si, že autorka originálně zpracovala herní funkci zastavení, má zvládnutou jejich dramaturgii. Doporučovala bych jednotlivé prvky dál rozpracovávat po dalších stránkách:

- po stránce konstrukční a technologické /někdy i samotné technické řešení se stane výtvarným nebo herním prvkem/
- po stránce výtvarné /stylizace zvířat je sochařskou kategorií samou o sobě, stejně tak u grafických značek si nejsem jistá nejedná-li se spíše o ilustraci než o značku/
- po stránce komunikace s prostředím, umístění prvků v krajině, které ze skic není vůbec patrné.

Ale vzhledem k dobrým vztahům se zadavatelem, který se jistě bude na realizaci podílet, je možné, že tyto další složky se dořeší tzv. „za pochodu“. Ostatně celý projekt vnímám spíše než jako inženýrsko-architektonicko-výtvarné řešení jako projekt otevřeně komunitně komunikativní.

Přeji Janě, aby u tohoto způsobu tvorbu zůstala /je nás málo/ a ideálně aby našla ještě podobně smýšlející partnery, kteří by si vzali na starost technologie a realizaci.

Návrh klasifikaceA.....

V(e) ...Sluhách..... dne27.5.2015.....

.....
Gerda Klodae
.....
podpis oponenta práce